

ԶԻՍ ՑԱԻՑՆՈՂՆԵՐՈՒՆ

Անոնք որ զիս ցաւցուցին որքան շատ եմ հիմա, Տէ՛ր,
Որոնք զիսեն վիւսիսն հետ քիչ մ'ալ շնորհ ինձ՝ զբարի,
Թէ ոչ վիւսիս, շնորհիւդ պէտք չէի՞նք գէթ խընայել:

Կը նայիմ մերթ սիրէս ներս, աւերակ շան մ'է հանգոյն,
Ինչ ամայի, ով Աստուած, երեւոյցներու շնորհներս,
Բայց անկիւն մը, հիմա հոն, Ծիծեռնակ մ'է շինել բոյն:

Անոնք որ զիս ցաւցուցին, կ'ուզեմ ամէնքն ալ զիսնան,
Թէ ամէն մէկ հարուածին կամս աւելի կ'ամրանայ,
Թէ քարմ ուծեր կը բքիին հոգիիս մէջ կը շանան:

Թ'աւերակին տեղն հիմա ես կը շինեմ **ՏՈՒՆ ՄԷ ՆՈՐ**,
Ու գեղեցիկ աւելի եւ աւելի ալ տկուն,
Պարսպներով բարձր ու հաստ պիտի պատեմ շուրջբոլոր:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

*
* *

Թող հըպի Մոգական Գաւազանն,
Կերպարանքն իր փոխէ ամէն բան,
Տանարի վերածուի մեր աշխարհն,
Ահեղ ըլլայ ջահն իր պայծառ;
Ծաղիկները՝ մանրիկ խընկաման,
Երգէ հովն ալ մեղմիկ շարական...

.....

Քերթողի հոգին լար մը ըլլայ
Միջոցին մէջ անվերջ թրթրոյ,
Չանգերու մեղանոյց դողանքէն
Կարօտի եւ սիրոյ մը մոլունքէն...

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ